

Een reis van je bucketlijst afwerken of toch niet “afwerken”?

Wij zijn Aalt & Grietje Posthouwer en wonen al generaties lang in het Veluwe dorp Putten. Jarenlang hebben we schapen gehouden en de laatste jaren hebben wij geen schápen, maar Wallischer Schwarznasen, dat is echt iets anders dan : “ik heb schapen...!”

Met het klimmen van de jaren wilde ik graag een schaap dat erg mak was en waar ik mij gemakkelijk, zonder hulpmiddelen als netten en helpers, mee kon redden. Ik heb stukjes land verspreid liggen en moet dus vaak met de veetrailer overhuizen en dan is mak vee erg gemakkelijk. Afgelopen jaren kwamen de Wallischers in beeld en bleken echt gemakkelijke en rustige dieren te zijn.

Tijdens een vakantie in Zwitserland kwamen we ze daar wat tegen, maar het bleek dat ze in de zomer naar boven in de bergen werden gebracht en zodoende slechts hier en daar een paar zichtbaar waren. Het is beneden te warm voor dit ras. We moesten omhoog naar plaatsen waar je met de auto niet kunt komen.

Het bleek dat, als je ze echt wilde zien, je met de Almatrieb moest komen, dat was een feest in een weekend in september waarbij al het vee van boven uit de bergen naar de dorpjes beneden werd gehaald. Dát wilde ik meemaken en er een woord op mijn bucketlijstje toegevoegd : Almatrieb in Wallis !!

Dit jaar was het zover en ben ik met zoon Gert half september afgereisd naar Zermatt, daar zouden de dieren naar beneden komen dat weekend. Vrijdagavond kwamen we in Zermatt aan na een reis van ongeveer 850 km. Halverwege Zwitserland ga je met auto en al op een trein en reis je zo een 15 km onder de Alpen door naar de oostkant, richting Visp en gebied Wallis. Een belevenis, zo goed georganiseerd en snel als je met een 40-50 auto's de wagon op rijdt en vertrekt.

Zaterdagmorgen half 10 zijn we met een tandwiel-trein naar boven vertrokken, de Riffelberg op. De trein stopte in een gebied waar alles in mist was gehuld en een groepje skiërs ging nog 1 station verder, skiën in de zomer....

We stonden op het perron een beetje te kijken, tot opeens de zon begon te verwarmen en in een paar minuten veranderde de mistbank in een prachtige bergweide, compleet met kapelletje en hotel op bijna 2.600 meter hoogte. We stonden oog in oog met Wolli, de Wallischer mascotte voor dat gebied, met voor ons de sneeuwtop van de Matterhorn.

Het bijzondere daar is, dat daar overal op de hellingen groepen Wallischers lopen en daar hebben diverse dieren een GPS-zender om en die kun je via je telefoon op de website opzoeken. Zodoende kun je ook rechtstreeks naar een helling lopen waar zo'n groep loopt. In ons geval duurde het maar even of we hoorden achter de heuvels bellen rinkelen en er kwamen overal koppeltjes Schwarznasen aanwandelen en kwamen ook bij

ons kijken. Dat was een bijzondere ervaring, in zo'n onmetelijk wijde omgeving waar je zo gemakkelijk contact met de dieren legt. Het was alsof ze ons kenden ! Op dat moment waren er nog enkele tientallen mensen die ook daar wandelden en verrast waren van de gastvrijheid van de dieren.

Het is een geklingel van jewelste, want overal klinkt dat geluid en veel van de dieren hebben zo'n bel om en verzamelen zich in de loop van de dag rond hotel en kapelletje om uit de zon te kunnen liggen. Datzelfde zie je met de Wallischers in Nederland, overdag proberen ze schaduw te zoeken en in de avond grazen ze weer.

In de middag met de trein weer afgedaald naar Zermatt en wat souvenirs gekocht. Zermatt is een echte autovrije toeristenplaats en bestaat vrijwel alleen uit hotels en winkels. De auto moesten we vrijdagavond al bij een station een 10 km eerder achterlaten en de enige mogelijkheid is dan per fiets of per trein naar Zermatt.

We kregen toen een tegenvaller te horen; in verband met de Corona-ontwikkelingen zouden de feesten niet doorgaan en werden toeristen geweerd bij het verzamelen en keuren van de schapen. Na het weekend werden de regels verder aangescherpt. We besloten om maar af te wachten en anders met de meegebrachte E-MTB's zelf door de bergpassen te gaan fietsen. De volgende morgen hoorden we rond een uur of half 8 het klingelen van bellen op onze kamer. Dat kon niet van de paar koeien zijn die aan de rand van het dorp liepen. We gingen op onderzoek uit en troffen een 50-tal mooi gewassen Wallischer ooien aan in een weiland vlakbij het hotel. Dat was een verzamelde groep met verschillende kleuren plakbandjes om hun hoorns. Daar ging dus iet mee gebeuren. Even later kwamen er een paar trailers langs die verderop de berg opgingen. We zijn maar op onderzoek uitgegaan en die richting opgewandeld tot we bij een boerderij kwamen waar veel mensen liepen en hokken werden klaargemaakt. Het bleek het keuringsterrein en liep al snel vol met een paar honderd Wallischer ooien.

We kregen gesprek met 1 van de eigenaren en vertelden dat wij ook Wallischers in "Zucht Verband" , de Duitse naam voor Stamboek, hadden en lieten foto's van onze schapen zien. We werden al snel onthaald als VIPS uit NL en geen toeristen en kregen overal toegang en uitleg, schitterend !

De plakbandjes om de hoorns gaven de leeftijdscategorieën aan ze werden daarna ook per leeftijdsgroep gekeurd en opgenomen als ze werden goed bevonden. We zagen dar vrij grote grof gebouwde dieren en stonden versteld van de conditie en ontwikkeling die de ooien hadden gekregen op die hoge bergghellingen, want daar stond écht geen dik groen gras , maar meer stoppels en kruiden.

De goedkeuringseisen waren sterk gericht op droog hard beenwerk en stand van de poten, daarna was de vacht heel belangrijk en was ook zichtbaar anders dan bij veel van onze Wallischers.

De jonge oaien kunnen tot 4 punten krijgen op 3 onderdelen.

Onderdeel 1 is : bouw en aftekeningen

Onderdeel 2 is : beenwerk

Onderdeel 3 is : vacht (wol)

De oaien van 2-5 jaar kunnen 3x 5 punten krijgen en oudere oaien kunnen tot 3x 6 punten krijgen.

Het was een leerzame dag en veel mooie dieren gezien en de berglucht opgesnoven.

Die lucht daar smaakte naar meer en de vraag is dan ook of het wel echt van de lijst af is.

Het zou mooi zijn om eens met een groepje liefhebbers naar zo'n weekend in Wallis-Zwitserland te gaan en die sfeer te proeven en de roots van deze prachtige dieren op te zoeken.

Aalt & Gert Posthouwer uit Putten

